

поематъ за село, за да се разбере какво е тогазъ на душа и какъ пречистени и човѣшки сж тѣхнитѣ лица.

Павелъ си спомни каква благодостъ на доброта озарѣваше лицето на неговия баща. Сега му стана ясно, че само хората на труда могатъ да бждатъ благи и добри.

Неволно, той съпостави образа на своя баща и този на своя управителъ. Каква суровостъ и коравина въ лицето на неговия началникъ, който го караше да бие съ волска жила онези, които запираха въ участъка и колко смирение и човѣщина виждаше въ своя баща!

— И защо ми трѣбваше да напускамъ този тихъ и хубавъ животъ! — се запита Павелъ.

— Улавя ли се изгървано птиче!